

भविष्यवाणीको आत्मा: मध्यरातको पुकारा

हबक्कूकका दुई तालिकाहरू

Jeff Pippenger

2012-10-13

स्पष्टीकरणको एक वचन

हालसालै हामीले हाम्रो वेबसाइटमा प्रतिनिधित्व गरिएका विभिन्न भाषाहरूमा अनुवाद गरिनका लागि हबक्कूकका दुई पाटीहरूको लिप्यन्तरण तयार गर्ने काम आरम्भ गर्यौं। मौखिक प्रस्तुतिलाई लिखित प्रस्तुतिमा रूपान्तरण गर्ने कार्य, यदि कोही व्यक्तिलाई मौखिक प्रस्तुतिलाई लिखित प्रस्तुतिमा परिणत गर्न पार गर्नुपर्ने सबै चरणहरूबारे परिचित छैन भने, बुझिएभन्दा धेरै ठूलो कार्य हो; यससँगै, सामग्रीलाई अन्ततः वेबसाइटमा रहेका विभिन्न भाषाहरूमा अनुवाद गर्नुपर्ने अपरिहार्य जटिलताहरू पनि संलग्न छन्। हामीले पन्चान्नब्बे प्रस्तुतिहरूमध्ये पहिलोको प्रति-सम्पादन मात्र आरम्भ गरेका थियौं, र मैले हामीले पार गर्नुपर्ने अर्को एउटा चरण पनि पत्ता लगाएँ। यसको सम्बन्ध सन् 1989 देखि हाम्रो वर्तमान इतिहाससम्म यस सन्देशको क्रमिक विकाससँग छ।

करिब पन्ध्र वर्षअघिका प्रस्तुतिहरूमा केही सत्यहरू यस्ता थिए, जसप्रतिको बुझाइ बाल्यावस्थामा थियो। ती सत्यहरूमध्ये मैले स्पष्ट पार्नुपर्ने पहिलो सत्य मिलेराइट इतिहासमा दोस्रो स्वर्गदूतको आगमन हो। त्यसबेला मैले यस्तो बुझेको थिएँ कि दोस्रो स्वर्गदूत त्यति बेला आयो, जब प्रोटेस्टेन्ट मण्डलीहरूले मिलरले प्रस्तुत गरेको पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशको विरुद्ध आफ्ना ढोकाहरू बन्द गर्न थाले, र यो 1843 वर्षको समाप्तिसँग सम्बन्धित थियो। विलियम मिलरले समयको एउटा गणनामा काम गरेका थिए, जसअनुसार 1843 का वर्षहरू 22 मार्च, 1843 मा सुरु भई 22 मार्च, 1844 मा अन्त्य भएको उनले विश्वास गरेका थिए। उनले अन्ततः दुई पवित्र चार्टहरूमा राखिएका तीन भविष्यवाणीहरू 1843 वर्षमै समाप्त हुनेछन् भनी सोचेका थिए, र त्यो वर्ष 22 मार्च, 1844 मा समाप्त भयो भनी उनले विश्वास गरेका थिए। उनी दुई बुँदामा गलत थिए।

दानिएल बाह्रको १३३५ दिनसम्बन्धी भविष्यवाणी, लेवीय व्यवस्था छब्बीसका “सात समय” का २५२० वर्ष, र दानिएल आठका २३०० दिन—यी तीनवटै भविष्यवाणीहरू सन् १८४४ को मार्च महिनामा समाप्त हुन्छन् भन्ने कुरा मिलरले बुझेका थिए। त्यसपछि प्रभुले सामुएल स्नोलाई केवल यति मात्र बुझ्न अगुवाइ गर्नुभएन कि ती भविष्यवाणीहरू सन् १८४३ मा होइन, सन् १८४४ मा समाप्त भएका थिए; तर स्नोले समय-गणनाको कराइट पद्धति पनि लागू गर्न थाले, जुन मिलरले प्रयोग गर्दै आएको समय-प्रयोग थिएन। मिलरले रब्बीपरम्परागत/विषुव-आधारित समय-गणना प्रयोग गर्दै आएका थिए, जसले वर्षलाई वसन्तदेखि वसन्तसम्मको आधारमा निर्धारण गर्दथ्यो।

जब हामी हबक्कूकका दुई पाटीहरू प्रस्तुत गर्दै थियौं, तब हामीले यस ऐतिहासिक वास्तविकतालाई बुझेका थिएनौं, र मार्च २२, १८४४ लाई दोस्रोको आगमन तथा ढिलाइको समयको आरम्भ ठहर गर्न मिलरको अनुभव प्रयोग गरिरहेका थियौं। मैले बुझें, र अझै पनि बुझ्छु, कि त्यस स्वर्गदूतको आगमन त्यस समयसँग मेल खान्थ्यो जब प्रोटेस्टेन्टहरूले मिलरद्वारा पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशलाई अस्वीकार गरे, र निम्नलिखित अंश मेरो सन्दर्भबिन्दु थियो।

“जुन, 1842 मा, श्री मिलरले पोर्टल्यान्डको कास्को स्ट्रिट चर्चमा आफ्ना व्याख्यानहरूको दोस्रो शृङ्खला दिए। यी व्याख्यानहरूमा सहभागी हुन पाउनु मैले ठूलो विशेषाधिकार ठानें; किनकि म निरुत्साहमा परेको थिएँ, र आफ्नो मुक्तिदातालाई भेट्न तयार भएको अनुभूति मसँग थिएन। यो दोस्रो शृङ्खलाले पहिलोभन्दा शहरमा धेरै बढी हलचल उत्पन्न गरायो। थोरै अपवादहरू बाहेक, विभिन्न सम्प्रदायहरूले आफ्ना चर्चहरूका ढोकाहरू श्री मिलरका विरुद्ध बन्द गरे। विभिन्न मञ्चहरूबाट दिइएका धेरै प्रवचनहरूले व्याख्याताका कथित उन्मादी त्रुटिहरूलाई पर्दाफास गर्ने प्रयत्न गरे; तर चिन्तित श्रोताहरूका भीडहरू उनका सभाहरूमा उपस्थित भए, र धेरैजना भवनभित्र पस्नसमेत असमर्थ भए। सभाहरू असाधारण रूपमा शान्त र ध्यानपूर्वक थिए।” Life Sketches,

मैले बुझें कि मिलरको सन्देशप्रति ढोकाहरू बन्द हुनु पहिलो स्वर्गदूतको अस्वीकारको आरम्भको चिन्ह थियो, र समय-गणनाको रब्बीनिक/वसन्त-विषुव-आधारित हिसाबसम्बन्धी मिलरको समझसँग सहमत हुँदै मैले मार्च २२, १८४४ ले १८४३ को समाप्ति जनायो भनी मानें। जून १८४२ मा पोर्टल्यान्डमा मिलरद्वारा प्रस्तुत गरिएको विषयवस्तु वास्तवमा एक मार्गचिन्ह हो, जसले क्रमिक अस्वीकारलाई संकेत गर्दछ, जुन अन्ततः अप्रिल १८, १८४४ मा समाप्त भयो; तर ती प्रस्तुतिहरूका समयसम्म हामीले समय-गणनासम्बन्धी कराइटी हिसाबको शमूल स्नोद्वारा गरिएको प्रयोगलाई पहिचान गरेका थिएनौं।

पहिलो प्रस्तुतिलाई प्रतिलिपि-सम्पादन गर्न थाल्दा, त्यस समयमा अभिलेख गरिएको कुरा हामी अहिले जे सिकाउँछौं त्यससँग विरोधाभास देखिन्छ भन्ने कुरा मैले देख्न थालें। यो विरोधाभास गर्छ पनि, र गर्दैन पनि। यो केवल दोस्रो स्वर्गदूतको क्रमिक आगमनमाथिको एक विशेष जोड हो, र साथै यस सन्देशको क्रमिक रूपमा मोहोर खोल्दै जानुको एक दृष्टान्त पनि हो, जसरी मिलरवादी इतिहासमा पनि भएको थियो। स्पष्टिकरणस्वरूप प्रस्तुत यो टिप्पणीले अप्रिल 19, 1844 लाई पहिलो मिलरवादी निराशा भनेर हाम्रो पहिचान तथा विगतमा सिकाइएको कुरामाथि ठेस खाएका व्यक्तिहरूलाई सम्बोधन गर्नुपर्छ।

“पहिलो र दोस्रो सन्देश 1843 र 1844 मा दिइए, र हामी अहिले तेस्रोको घोषणा अन्तर्गत छौं; तर यी तीनै सन्देशहरू अझै पनि घोषणा गरिनुपर्ने छन्। सत्यको खोजी गरिरहेकाहरूलाई यी सन्देशहरू पुनः सुनाइनु आज पनि पहिलेझैं उत्तिकै अपरिहार्य छ। कलम र वाणी दुवैद्वारा हामीले यो घोषणा गुन्जायमान पार्नुपर्छ, तिनीहरूको क्रम, र हामीलाई तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशसम्म ल्याउने अगमवाणीहरूको प्रयोग देखाउँदै। पहिलो र दोस्रो बिना तेस्रो हुन सक्दैन। यी सन्देशहरू हामीले संसारलाई प्रकाशनहरूमा, प्रवचनहरूमा, अगमवाणीपूर्ण इतिहासको क्रमरेखामा भएका र हुने कुराहरू देखाउँदै, दिनुपर्छ।” Selected Messages, book 2, 104.

हबक्कूकका दुई पट्टिकाहरू १५ मध्ये १

हबक्कूकका दुई तालिका र मध्यरात्रिको पुकारप्रतिको परिचय

यस श्रृङ्खलामा हामी लामो अवधिसम्म हबक्कूकका दुई तख्ताहरू—1843 र 1850 का चार्टहरू—अध्ययन गर्नेछौं। हामी मध्यरात्रिको पुकारलाई त्यसको स्थानमा राखेर आरम्भ गर्नेछौं। उल्लेख गरिएझैं, प्रारम्भिक प्रस्तुतिहरूको धेरै अंश यस सन्देशसँग परिचितहरूका लागि पुनरावलोकन हुनेछ; तर हामी यस्तो श्रृङ्खला तयार गर्दैछौं जसलाई यस सन्देशमा नयाँ भएका मानिसहरूले पनि अध्ययन गर्न सक्छन्, त्यसैले तिनीहरूका लागि केही आधारभूत विचारहरू प्रस्तुत गर्नुपर्छ। हामी एलेन व्हाइटको पहिलो दर्शनमा पाइने एउटा पक्षमा ध्यान केन्द्रित गर्दै, मध्यरात्रिको पुकारबाट आरम्भ गर्नेछौं। अब Christian Experience and Teachings, page 57 को पहिलो अनुच्छेद पढौं।

सन् १८४४ मा समय बितिसकेको धेरै समय नहुँदै मलाई मेरो पहिलो सार्वजनिक दर्शन प्रदान गरियो। म मेनको पोर्टल्यान्डमा श्रीमती हेन्सलाई भेट्न गएको थिएँ, जो ख्रीष्टमा प्रिय बहिनी थिइन्, जसको हृदय मेरो हृदयसँग गाँसिएको थियो। हामी पाँच जना, सबै स्त्रीहरू, परिवारको वेदीअघि शान्तिपूर्वक घुँडा टेकेर बसेका थियौं। जब हामी प्रार्थना गरिरहेका थियौं, तब परमेश्वरको शक्ति ममाथि पहिले कहिल्यै नभएको प्रकारले आयो।

यी पाँच स्त्रियाँ, जसका हृदय सिस्टर व्हाइटसँग गाँसिएको थियो, परमेश्वरको शक्तिको कुनै पनि प्रकटताका विरोधमा थिएनन्। विशेष रूपमा, तिनीहरू सबै स्त्रीहरू थिए, जसले कलीसियाको प्रतिनिधित्व गर्थे, र तिनीहरू पाँच जना थिए, जसलाई पाँच बुद्धिमान् कुँवारीहरूका रूपमा देख्न सकिन्छ। यो केवल एक अवलोकन मात्र हो।

मलाई यस्तो लाग्यो कि म उज्यालोले घेरिएको थिएँ र पृथ्वीबाट झन्-झन् माथि उठिरहेकी थिएँ। मैले संसारमा भएका एडभेन्ट जनहरूलाई हेर्न फर्किँएँ, तर तिनीहरूलाई भेट्नु सकिँन, त्यत्तिकैमा एउटा स्वरले मलाई भन्यो, “फेरि हेर, अनि अलिकति अझ माथि हेर।” यसो हुँदा मैले आफ्ना आँखा उठाएँ र संसारभन्दा धेरै माथि उचालेर

बनाइएको एउटा सोझो र साँघुरो मार्ग देखें। यस मार्गमा एडभेन्ट जनहरू त्यस शहरतर्फ यात्रा गरिरहेका थिए, जुन मार्गको टाढाको अन्त्यमा थियो। मार्गको आरम्भमा तिनीहरूका पछाडि एउटा तेजस्वी ज्योति स्थापित गरिएको थियो, जसलाई एउटा स्वर्गदूतले मलाई “मध्यरातको पुकार” हो भनेको थियो। यस ज्योतिले सम्पूर्ण मार्गभरि प्रकाश दिँथ्यो र तिनीहरूका खुट्टाका निम्ति उज्यालो प्रदान गर्थ्यो, ताकि तिनीहरू ठेस नखाऊन्। यदि तिनीहरूले आफ्ना आँखा आफ्ना ठीक अगाडि, तिनीहरूलाई शहरतर्फ अगुवाइ गरिरहनुभएको येशूमाथि स्थिर राख्थे भने, तिनीहरू सुरक्षित थिए। तर छिट्टै केही थकित भए र भने कि शहर अझ धेरै टाढा छ, र तिनीहरूलाई त यसअघि नै त्यसमा प्रवेश गरिसक्नुपर्ने अपेक्षा थियो। तब येशूले उहाँको महिमामय दाहिने बाहु उठाएर तिनीहरूलाई उत्साहित पार्नुहुन्थ्यो, र उहाँको बाहुबाट एउटा प्रकाश निस्कन्थ्यो, जो एडभेन्ट समूहभरि लहराउँदै फैलिन्थ्यो, र तिनीहरूले “हल्लेलूयाह!” भनी पुकार्थे। अरूहरूले उतावलीमा तिनीहरूका पछाडिको ज्योतिलाई इन्कार गरे र भने कि तिनीहरूलाई यति टाढासम्म अगुवाइ गर्ने परमेश्वर हुनुहुन्थेन। तिनीहरूका पछाडिको ज्योति निभ्यो, जसले तिनीहरूका खुट्टालाई पूर्ण अन्धकारमा छोडिदियो, र तिनीहरू ठेस खाए, लक्ष्य र येशू दुवैलाई दृष्टिबाट गुमाए, अनि मार्गबाट तल खसेर तलको अन्धकारमय र दुष्ट संसारमा पुगे।

विलियम मिलर र मध्यरातको पुकार

यस पहिलो प्रस्तुतिमा, केही बुँदाहरू स्थापित गरिसकेपछि, हामी डिसेम्बर 1844 मा भएको एडभेन्टिस्टहरूको लोउ ह्याम्प्टन सम्मेलनबारे चर्चा गर्नेछौं। यस सम्मेलनमा केही मिलेराइटहरू भेला भएका थिए, र विलियम मिलरले मध्यरात्रिको पुकारसम्बन्धी बुझाइलाई अस्वीकार गरे। यहाँको तर्क यो हो कि यो दर्शन, यद्यपि हामी सबैका लागि हो, विशेष गरी विलियम मिलरका लागि थियो।

त्यही महिनामा, विलियम मिलरले आफ्ना पछाडि रहेको ज्योति—मध्यरात्रिको पुकार—अस्वीकार गरे, जसले उनलाई तलको दुष्ट संसारतर्फ जाने मार्गबाट खसाल्ने थियो। यसको निहितार्थहरू हामी अन्वेषण गर्नेछौं। ऐतिहासिक प्रमाणले देखाउँछ कि मिलेराइटहरू सबैले आफूहरू दस कुँवारीहरूको दृष्टान्त पूरा गरिरहेका छन् भन्ने विश्वास गर्थे; यो उनीहरूका बीच सामान्य रूपमा परिचित कुरा थियो। हामी देखाउनेछौं कि विलियम मिलरसँग मध्यरात्रिको पुकार के हो भन्ने बुझाइ थियो। मिलरले मध्यरात्रिको पुकार Daniel 8:14 र Revelation 14:6-9 को न्याय-घडीको सन्देश हो भन्ने विश्वास गरे। उनले प्रारम्भिक 1830 का दशकमा आफूले घोषणा गर्न आरम्भ गरेको सन्देश नै मध्यरात्रिको पुकार, ‘हेर, दुलहा आउँदैछ,’ हो, र येशू दुलहाको रूपमा संसारकहाँ आउँदै हुनुहुन्छ भन्ने विश्वास गरे।

मिलरवादी इतिहासको अधिकांश अवधिभर तिनीहरूले आफूहरूले दस कुमारीहरूको दृष्टान्त पूरा गरिरहेका छन् भन्ने विश्वास गरे, तर तिनीहरूले मध्यरात्रिको पुकारले आफूहरूले प्रचार गर्दै आएको सन्देशलाई नै वर्णन गर्छ भन्ने ठाने। तथापि, 1844 को गर्मीयामसम्म आइपुग्दा एउटा नयाँ र सही बुझाइ प्रकट भयो: मध्यरात्रिको पुकार सातौँ महिनाको आन्दोलन नै थियो, जसमा सातौँ महिनाको दशौँ दिनमा येशू आउनुहुने अपेक्षा गरिएको थियो। त्यही नै साँचो मध्यरात्रिको पुकार थियो। जब मिलरले डिसेम्बर 1844 मा साँचो मध्यरात्रिको पुकारलाई अस्वीकार गरे, तब उनले 1844 को गर्मीयामको इतिहासलाई अस्वीकार गरिरहेका थिए र 1830 को दशकदेखि आएको सामान्य सन्देश मात्र हो भन्ने आफ्नो पहिलेको धारणा तर्फ फर्किरहेका थिए। मध्यरात्रिको पुकारको गतिशीलता बुझ्नु अत्यन्त महत्त्वपूर्ण छ। यदि तपाईंले 2520 लाई मिलरवादीहरूले बुझेजस्तै बुझ्नुहुन्न भने, तपाईं मध्यरात्रिको पुकार बुझ्न सक्नुहुन्न। यदि तपाईंले मध्यरात्रिको पुकारलाई मिलरवादीहरूले बुझेजस्तै बुझ्न सक्नुहुन्न भने, तपाईं तलको दुष्ट संसारतर्फ जाने मार्गबाट खस्नुहुन्छ।

यस प्रस्तुतिमा, हामी आज एडभेन्टवादद्वारा खुल्लमखुल्ला अस्वीकार गरिएका चार्टका केही सत्यहरूसँग आरम्भ गर्नेछौं। सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट मण्डलीको बाइबिलिकल रिसर्च इन्स्टिट्युट र अधिकांश एडभेन्टिस्ट धर्मशास्त्रीहरूले 2520 लाई अस्वीकार गर्छन्। हामी अगाडि बढ्दै जाँदा यस विषयलाई बाइबलीय आधारमा सम्बोधन गर्नेछौं, तर प्रारम्भमै हामी देखाउनेछौं कि एलेन ह्वाइटले 2520 लाई पूर्ण रूपमा अनुमोदन गर्नुहुन्छ। इन्स्टिट्युट र अधिकांश धर्मशास्त्रीहरूले डेलीसम्बन्धी अग्रगामी बुझाइलाई पनि अस्वीकार गर्छन्। हामी देखाउनेछौं कि डेली मूर्तिपूजकता हो भन्ने अग्रगामी बुझाइलाई अस्वीकार गर्नु भनेको भविष्यवाणीको आत्मालाई अस्वीकार गर्नु हो। इन्स्टिट्युटले

तुरहीहरू—पाँचौँ र छैटौँ तुरही—सम्बन्धी अग्रगामी बुझाइलाई पनि सार्वजनिक रूपमा अस्वीकार गर्छ। हामी सुरुमा देखाउनेछौं कि तुरहीहरूसम्बन्धी अग्रगामी बुझाइलाई अस्वीकार गर्नु भनेको भविष्यवाणीको आत्मालाई अस्वीकार गर्नु हो।

आज, अधिकांश एड्भेन्टिस्टहरू 1290 र 1335 को विषयमा बढीभन्दा बढी अस्पष्ट छन्। 1335 सम्बन्धी अग्रजहरूको बुझाइबिना, 22 मार्च, 1844 मा आरम्भ भएको ढिलाइको समयलाई पहिचान गर्न कुनै पनि बाइबलीय औचित्य रहँदैन। ढिलाइको समयलाई नबुझी, मध्यरातको पुकारको गतिशीलतालाई बुझ्न सकिँदैन। मध्यरातको पुकारलाई नबुझी, मानिस तलको दुष्ट संसारतर्फ जाने मार्गबाट खस्छ। हामी यी सत्यहरूलाई भविष्यवाणीको आत्माको स्पष्ट अनुमोदनका सन्दर्भमा चार्टमा देखाउनेछौं, र त्यसपछि तिनलाई परमेश्वरको वचनबाट विश्लेषण गर्नेछौं। तर पहिले, मिलेराइट इतिहासलाई के-कसले घरेको थियो र मध्यरातको पुकारलाई के ले उत्पन्न गर्‍यो, त्यो हामीले हेर्न आवश्यक छ।

मिलेराइट इतिहास र पहिलो स्वर्गदूतको आगमन

हामी मिलेराइट इतिहास देखाउन र १७९८ को विषयलाई सम्बोधन गर्न *Thoughts on Daniel and Revelation*, पृष्ठ ५२१, बाट उरियाह स्मिथबाट प्रारम्भ गर्छौं। उरियाह स्मिथ लेख्छन्, “प्रकाश १० का घटनाहरूको कालक्रम यस तथ्यबाट अझ निश्चित हुन्छ कि यो स्वर्गदूत प्रकाश १४ को पहिलो स्वर्गदूतसँग अभिन्नरूपमा एउटै हो।” प्रकाश १० मा, एउटा सामर्थी स्वर्गदूत आफ्नो हातमा एउटा खोलिएको सानो पुस्तक लिएर स्वर्गबाट ओर्लेर आउँछ। एलेन ह्वाइटले हामीलाई जानकारी दिनुहुन्छ कि यो सामर्थी स्वर्गदूत येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्छ, र त्यो सानो पुस्तक दानियलको पुस्तक हो। अध्याय दशको अन्त्यसम्म आइपुग्दा, यूहन्नालाई त्यो सानो पुस्तक खान भनिन्छ, जुन उनको मुखमा मीठो तर पेटमा तीतो हुनेछ। यूहन्नाले मिलेराइट इतिहासको प्रतिनिधित्व गर्छन्, जहाँ दानियलको सन्देश मीठो हुन्छ तर तीतो निराशातर्फ डोर्‍याउँछ। अगुवाहरूका अनुसार प्रकाश १० को सामर्थी स्वर्गदूत प्रकाश १४ को पहिलो स्वर्गदूत नै हो—तिनीहरू एउटै स्वर्गदूत हुन्।

हामी प्रायः प्रकाशको पुस्तकका यी स्वर्गदूतहरूबारे विशेष रूपमा विचार गर्न धेरै समय व्यतीत गर्दैनौं, तर हामीले त्यसो गर्नुपर्छ। प्रकाश १० को शक्तिशाली स्वर्गदूत त्यही स्वर्गदूत पनि हो जसले, विलियम मिलरले विश्वास गरेअनुसार, प्रकाश १४ को पहिलो स्वर्गदूतको कार्य पूरा गरेर मध्यरात्रिको पुकारलाई सम्पन्न गरिरहेको थियो: 'परमेश्वरसँग डराओ र उहाँलाई महिमा देओ, किनकि उहाँको न्यायको घडी आइपुगेको छ।' उहाँको न्यायको घडीले दानियल ८:१४ लाई जनाउँछ। यी स्वर्गदूतहरूले सम्पन्न गरिएको कार्यका विभिन्न पक्षहरूलाई चिन्हित गर्छन्।

उरियाह स्मिथतर्फ फर्कौं: ‘प्रकाश १० का घटनाहरूको कालक्रम यस तथ्यबाट अझ स्पष्ट रूपमा निर्धारण हुन्छ कि यो स्वर्गदूत प्रकाश १४ को पहिलो स्वर्गदूतसँग अभिन्न छ।’ तिनीहरूलाई के कुराले एकसाथ बाँध्दछ भन्ने कुरा उनी यसरी स्पष्ट गर्छन्: दुवैसँग घोषणा गर्नुपर्ने विशेष सन्देश छ, दुवैले आफ्नो घोषणा ठूलो स्वरले उच्चारण गर्छन्, दुवैले सृष्टिकर्तासम्बन्धी समान भाषा प्रयोग गर्छन्, र दुवैले समयको घोषणा गर्छन्—एकले समय अब उपरान्त रहनेछैन भनी शपथ खान्छ, र अर्कोले परमेश्वरको न्यायको घडी आइपुगेको छ भनी घोषणा गर्छ। प्रकाश १४:६ को सन्देश अन्तको समयको आरम्भको यस पार्श्वमा अवस्थित छ।

यूरिया स्मिथले अन्तको समय 1798 हो, र प्रकाश 14 को सन्देश त्यसपछि आउँछ, भनी बताउँछन्। उनी लेख्छन्, “तर प्रकाश 14:6 को सन्देश अन्तको समयको आरम्भपछि अवस्थित छ। यो परमेश्वरको न्यायको घडी आइपुगेको छ भन्ने घोषणा हो, र यसकारण यसको प्रयोग अन्तिम पुस्तामाथि हुनुपर्छ। पावलले न्यायको घडी आइपुगेको छ भनेर प्रचार गरेनन्। लूथर र उनका सहकर्मीहरूले पनि त्यसको प्रचार गरेनन्। पावलले अनिश्चित रूपमा भविष्यमा आउने न्यायको विषयमा तर्क गरे, र लूथरले त्यसलाई आफ्नो समयबाट कम्तीमा तीन सय वर्ष पर राखे। अझ, पावलले एक निश्चित समय नआउज्जेल परमेश्वरको न्यायको घडी आइपुगेको छ भन्ने किसिमको कुनै पनि प्रचारविरुद्ध मण्डलीलाई चेतावनी दिन्छन्।” 2 थिस्सलोनिकी 2:1-3 मा, पावल भन्छन् कि पहिले धर्मत्याग नआएसम्म र पापको मानिस प्रकट नहोएसम्म ख्रीष्टको दिन निकट छैन। पावलले पापको मानिस, सानो सीड, पोपतन्त्रलाई प्रस्तुत गर्छन्, र यसको

प्रभुत्वको सम्पूर्ण अवधिमाथि चेतावनीको आवरण फैलाउँछन्, जुन 1260 वर्षसम्म जारी रह्यो र 1798 मा अन्त भयो।

१७९८ मा, ख्रीष्टको दिन नजिकै आएको छ भनी घोषणा गर्न लगाइएको प्रतिबन्ध अन्त भयो। अन्तको समय आरम्भ भयो, र सानो पुस्तकबाट मोहोर हटाइयो। त्यस समयदेखि, प्रकाश १४ को स्वर्गदूत अघि बढेको छ। उरियाह स्मिथ भन्छन्, 'यदि तपाईंले यसलाई देख्नुहुन्छ भने,' १७९८ देखि, पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश अघि बढ्दै आएको छ। १७९८ मा, प्रकाश १४ को पहिलो स्वर्गदूत इतिहासमा प्रकट हुन्छ—यही अग्रजहरूको समझाइ थियो। त्यस समयदेखि, प्रकाश १४ को स्वर्गदूतले परमेश्वरको न्यायको घडी आइसकेको छ भनी घोषणा गरेको छ, र अध्याय १० को स्वर्गदूत समुद्र र भूमिमाथि आफ्नो अडान लिएर उभिएको छ, र समय अब उपरान्त रहनेछैन भनी शपथ खाएको छ। तिनीहरूको पहिचान निर्विवाद छ। एउटालाई जहाँ स्थान दिन प्रयोग गरिएका सबै तर्कहरू अर्काका निम्ति पनि प्रभावकारी छन्। वर्तमान पुस्ताले यी दुई भविष्यवाणीहरूको परिपूर्ति देखिरहेको छ। आगमनको प्रचारमा, विशेष गरी १८४० देखि १८४४ सम्म, तिनीहरूको पूर्ण र परिस्थितिसहितको परिपूर्ति आरम्भ भयो।

स्मिथले प्रकाश १४ को पहिलो स्वर्गदूत १७९८ मा आएको सन्दर्भमा १८४० र १८४४ लाई चिन्हित गर्छन्, तर सन्देशलाई शक्ति प्राप्त हुने स्थानका रूपमा पहिलो स्वर्गदूतलाई १८४० मै पनि चिन्हित गर्छन्। आगमनको प्रचारमा, विशेष गरी १८४० देखि १८४४ सम्म, तिनको पूर्ण परिपूर्ति आरम्भ भयो। समुद्रमाथि एउटा खुट्टा र भूमिमाथि अर्को खुट्टा राखेको स्वर्गदूतको अवस्थाले उसको घोषणाको व्यापक विस्तारलाई जनाउँछ। यो सन्देशले महासागर पार गर्नेथियो र विभिन्न राष्ट्रहरूमा फैलिनेथियो, र आगमनको घोषणा वास्तवमै संसारका हरेक मिसनरी केन्द्रसम्म पुगेको थियो। १८४० देखि, एलेन ह्वाइटका अनुसार, पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश संसारका हरेक मिसन केन्द्रसम्म पुग्याइयो। यो कार्य बाइबलीय भविष्यवाणीको वर्ष-दिन सिद्धान्त उस्मान्नी साम्राज्यको पतनद्वारा पुष्टि हुँदा सम्पन्न भयो। यस बिन्दुमा हामी विवरणहरूसँग व्यवहार गरिरहेका छैनौं, बरु मिलेराइट इतिहास र मध्यरात्रिको पुकारको गतिशीलताका लागि पृष्ठभूमि तयार गर्दैछौं।

मुख्य ऐतिहासिक घटनाहरू: १८३३ र ताराहरूको पतन

सन् 1833 मा ताराहरू खस्ने घटना भयो। एलेन ह्वाइटले *द ग्रेट कन्ट्रोभर्सी*, पृष्ठ 333 मा यसरी टिप्पणी गर्छिन्: "सन् 1833 मा, मिलरले ख्रीष्टको शीघ्र आगमनका प्रमाणहरू सार्वजनिक रूपमा प्रस्तुत गर्न थालेको दुई वर्षपछि, मुक्तिदाताले आफ्नो दोस्रो आगमनका चिन्हस्वरूप प्रतिज्ञा गर्नुभएको अन्तिम चिन्ह प्रकट भयो। येशूले भन्नुभयो: 'ताराहरू आकाशबाट खस्नेछन्।' मत्ती 24:29। अनि प्रकाशितवाक्यमा यूहन्नाले, परमेश्वरको दिनको पूर्वसूचना दिने दृश्यहरू दर्शनमा देख्दा, यसरी घोषणा गरे: 'आकाशका ताराहरू पृथ्वीमा खसे, जसरी अज्जीरको रूख प्रचण्ड हावाले हल्लाउँदा आफ्ना नपाकेका अज्जीरहरू झार्दछ।' प्रकाशितवाक्य 6:13। यो अगमवाणीले 13 नोभेम्बर, 1833 को महान् उल्कावृष्टिमा उल्लेखनीय र प्रभावशाली परिपूर्ति प्राप्त गर्‍यो।"

विलियम मिलरको साक्ष्य यसरी वर्णन गर्दछ: '१८३३ को गर्मीयाममा, शनिबार बिहानको भोजनपछि, म मेरो मेजमा कुनै विषय जाँच्न बसें, र जब म बाहिर काम गर्न जान उठें, पहिलेभन्दा अझ बढी शक्तिसाथ यो वचन मेरो हृदयमा आयो, "जाऊ र यसलाई संसारलाई भन।" त्यो छाप यति आकस्मिक थियो र त्यति बलपूर्वक आयो कि म, "हे प्रभु, म जान सकिदिनँ," भन्दै फेरि मेरो कुर्सीमा बसें। "किन सक्दैनौं?" भन्ने उत्तर आएझैं लाग्यो, अनि मेरा सबै बहानाहरू, मेरो अयोग्यता, सबै मनमा उठे; तर मेरो व्यथा यति धेरै भयो कि मैले परमेश्वरसँग एउटा गम्भीर करार गर्ने कि यदि उहाँले बाटो खोलिदिनुहुन्छ भने, म जानेछु र संसारप्रति आफ्नो कर्तव्य पूरा गर्नेछु। "बाटो खोलिदिनुहुन्छ भन्नाले तिमी के अर्थ गर्छौं?" भन्ने कुरा मलाई आएझैं लाग्यो। मैले भनें, यदि मलाई कुनै ठाउँमा सार्वजनिक रूपमा बोल्न निम्तो आयो भने, म जानेछु र प्रभुको आगमनबारे बाइबलमा मैले जे पाएको छु, त्यो उनीहरूलाई भन्नेछु। तुरुन्तै मेरो सबै भार हरायो। अनि म यस कुरामा आनन्दित भएँ कि सम्भवतः मलाई यसरी बोलाइने छैन; किनकि मैले यसअघि कहिल्यै यस्तो निम्तो पाएको थिइनँ, मेरा संघर्षहरू ज्ञात थिएनन्, र मलाई सेवाको कुनै क्षेत्रमा निम्त्याइने कुरा मैले अत्यन्त थोरै मात्र अपेक्षा गरेको थिएँ। त्यस समयबाट करिब आधा घण्टाभित्र, म कोठाबाट ननिस्कँदै, मेरो

बसोबासस्थानबाट करिब सोह्र माइल टाढा ड्रेस्डेनका श्री Guilford का एक जना छोरा भित्र आए र भने कि उनका पिताले मलाई बोलाउन पठाउनुभएको छ र मलाई उनीसँगै घर जान चाहनुहुन्छ; मैले सोचें, सम्भवतः उहाँले कुनै कामको विषयमा मलाई भेट्न चाहनुभएको होला। मैले उसलाई सोधें, उहाँलाई के चाहिएको हो? उसले जवाफ दियो कि भोलिपल्ट उनीहरूको चर्चमा प्रचार हुनेवाला छैन, र उनका पिताले मलाई आएर प्रभुको आगमनको विषयमा मानिसहरूसँग बोलिदिन चाहनुभएको छ। मैले तुरुन्तै आफूले गरेको करारका कारण आफैँमाथि क्रोध गरें। म तत्काल प्रभुको विरुद्ध विद्रोह गरें र नजाने निश्चय गरें। मैले त्यस केटालाई कुनै उत्तर नदिई छोडें र ठूलो व्यथामा नजिकैको एउटा वनकुञ्जतिर गएँ। त्यसपछि मैले करिब एक घण्टा प्रभुसँग संघर्ष गरें, उहाँसँग गरेको करारबाट आफूलाई मुक्त गराउन प्रयत्न गर्दै; तर मलाई कुनै राहत मिलेन। मेरो विवेकमा यो कुरा गहिरोसँग अंकित गरियो, “के तिमी परमेश्वरसँग करार गरेर यति चाँडै त्यसलाई भङ्ग गर्नेछौ?” र यसरी गर्नुको अत्यन्त पापपूर्णता ममाथि छायो। अन्ततः मैले समर्पण गरें र प्रभुसँग प्रतिज्ञा गरें कि यदि उहाँले मलाई थाम्नुहुनेछ भने, म जानेछु, उहाँले मसँग जे अपेक्षा गर्नुहुन्छ, त्यो सबै पूरा गर्न मलाई अनुग्रह र सामर्थ्य दिनुहुनेछ भनी उहाँमाथि भरोसा राख्दै। म घर फर्के र त्यो केटा अझै पखिँरहेको भेटाएँ। ऊ दिउँसोको भोजनपछिसम्म त्यहीं बसिरह्यो, र म उसँगै ड्रेस्डेन फर्केँ।’ यसरी मिलेरले, १८३३ को गर्मीयाममा, सार्वजनिक रूपमा सन्देश प्रस्तुत गर्न आरम्भ गरे। १८३३ को डिसेम्बरमा, ताराहरू खसेको घटनाले उनको सन्देशमा थप गाम्भीर्य ल्यायो।

१८४०: भविष्यवाणीको परिपूर्ति र ओटोमन साम्राज्य

१८४० मा, एलेन ह्वाइटले भविष्यवाणीको एउटा उल्लेखनीय परिपूर्तिबारे टिप्पणी गर्छिन्। यो अंश प्रायः भविष्यवाणीको आत्मसम्बन्धी लेखनहरूमा विवादित बनाइन्छ, जहाँ कतिपयले उरियाह स्मिथले यसलाई The Great Controversy मा समावेश गरेका हुन् भनी तर्क गर्छन्, तर यी तर्कहरू आधारहीन छन्। उनी १८४० सम्म पुग्ने भविष्यवाणीको परिपूर्तिको क्रमबारे बोलिरहेकी छिन्, जसमा ताराहरू खस्नु र अन्धकारको दिन पनि समावेश छन्। उनी लेखिछिन्, ‘सन् १८४० मा, भविष्यवाणीको अर्को उल्लेखनीय परिपूर्तिले व्यापक चासो जगायो।’

उनीले बाइबलीय अगमवाणीलाई जनाउँछिन्, योशियाह लिचद्वारा गरिएको कुनै केवल मानवीय भविष्यवाणीलाई होइन। त्यसको दुई वर्षअघि, दोस्रो आगमनको प्रचार गर्ने एक प्रमुख सेवक योशियाह लिचले प्रकाश ९ को एक व्याख्या प्रकाशित गरेका थिए, जसमा उस्मानी साम्राज्यको पतनको भविष्यवाणी गरिएको थियो। उनका गणनाअनुसार, यो शक्ति ११ अगस्ट, १८४० मा परास्त हुने थियो। निर्दिष्ट समयमा, टर्कीले आफ्ना राजदूतहरूमार्फत युरोपका मित्रराष्ट्रहरूको संरक्षण स्वीकार गर्‍यो र यसरी आफूलाई ख्रीष्टियन राष्ट्रहरूको नियन्त्रणअन्तर्गत राख्यो। यस घटनाले उक्त भविष्यवाणीलाई ठ्याक्कै पूरा गर्‍यो। जब यो कुरा ज्ञात भयो, धेरै मानिसहरू मिलेर र उनका सहकर्मीहरूले अपनाएका अगमवाणी-व्याख्याका सिद्धान्तहरूको शुद्धतामा विश्वस्त भए, र एडभेन्ट आन्दोलनलाई अद्भुत प्रेरणा प्राप्त भयो। विद्वत्ता र प्रतिष्ठाका मानिसहरू मिलेरसँग उनका विचारहरूको प्रचार र प्रकाशनमा एकताबद्ध भए, र १८४० देखि १८४४ सम्म यो कार्य तीव्र गतिमा फैलियो।

उरियाह स्मिथले हामीलाई बताएका थिए कि प्रकाश १४ को पहिलो स्वर्गदूत १७९८ मा आइपुग्यो, तर त्यो प्रकाश १० को स्वर्गदूतकै समान स्वर्गदूत हो। प्रकाश १० मा यूहन्नालाई स्वर्गदूतको हातबाट सानो पुस्तक लिनु र त्यसलाई खानु भनिएको छ, र त्यो उनको मुखमा मीठो हुनेछ। बाइबलको भविष्यवाणीको वर्ष-दिन सिद्धान्तको आधारमा ओटोमन साम्राज्यको पतनको भविष्यवाणी गरेको दुई वर्षपछि, ११ अगस्ट १८४० मा मिलेराइट सन्देश मीठो भयो। जब त्यो घटना ठीक त्यही प्रकारले पूरा भयो, उनीहरूले प्रचार गर्दै आएको सन्देश उनीहरूको मुखमा मीठो भयो।

१८४० अगस्ट ११ मा, त्यो सन्देश तिनीहरूको मुखमा मीठो भयो। यूहन्नालाई तल ओर्लिएको स्वर्गदूतको हातबाट सानो पुस्तक लिनु भनिएको छ। यो स्वर्गदूत १८४० अगस्ट ११ मा ओर्लिन्छ, र प्रकाश १० को यो स्वर्गदूत प्रकाश १४ को पहिलो स्वर्गदूतसँग एउटै हो। प्रकाश १४ को स्वर्गदूत १७९८ मा अन्तको समयमा आउँछ, तर उसको सन्देशलाई १८४० मा शक्ति प्रदान गरिन्छ। एलेन ह्वाइट भन्छिन् कि जब त्यो घटना ज्ञात भयो, तब मिलेर र उनका सहकर्मीहरूले अपनाएका भविष्यवाणीको व्याख्याका सिद्धान्तहरूको शुद्धताप्रति बहुसंख्यकहरू विश्वस्त भए। १९३० को

दशकदेखि—१९१९ बाट आरम्भ हुँदै, तर विशेष गरी १९३० को दशकमा—एड्भेन्टवादले मिलर र उनका सहकर्मीहरूले अपनाएका भविष्यवाणीको व्याख्याका नियमहरूलाई अस्वीकार गरेको छ—ती नियमहरू बाइबल अध्ययनको प्रमाण-पाठ विधि हुन्।

१८४३ को चार्ट र विलम्बको समय

इतिहासको अर्को मार्गचिन्ह १८४३ को चार्ट हो, जुन मे १८४२ मा तयार गरिएको थियो। एलेन ह्वाइट भन्छिन्, “मैले देखें कि १८४३ को चार्ट प्रभुको हातद्वारा निर्देशित थियो र त्यसलाई परिवर्तन गरिनुहुँदैनथ्यो; अंकहरू उहाँले चाहनुभएको जस्तै थिए, र उहाँको हात त्यसमाथि थियो तथा केही अंकहरूमा भएको एउटा गल्तीलाई उहाँले लुकाउनुभएको थियो, ताकि उहाँको हात हटाइएसम्म कसैले पनि त्यसलाई देख्न नसकोस्।” यो चार्ट मे १८४२ मा तयार गरिएको एउटा भविष्यवाणीसम्बन्धी मार्गचिन्ह हो। जुन १८४२ मा, प्रोटेस्टेन्ट चर्चहरूले आफ्ना ढोकाहरू बन्द गरे र दोस्रो स्वर्गदूत आइपुगछ।

टेस्टिमोनिय, खण्ड १, पृष्ठ २१ बाट: “१८४२ को जुन महिनामा, श्री मिलरले मेनको पोर्टल्यान्डस्थित कास्को स्ट्रिट चर्चमा आफ्ना व्याख्यानहरूको दोस्रो श्रृंखला प्रस्तुत गर्नुभयो। केही अपवादहरू बाहेक, विभिन्न सम्प्रदायहरूले श्री मिलरका विरुद्ध आफ्ना चर्चहरूका ढोकाहरू बन्द गरे।” एलेन ह्वाइटले हामीलाई जानकारी दिनुहुन्छ कि सातौँ-दिनका एड्भेन्टिस्ट ख्रीष्टियनहरूको हैसियतले हामीले कारणबाट परिणामतर्फ तर्क गर्न सिकनुपर्छ। प्रोटेस्टेन्ट चर्चहरूले आफ्ना ढोकाहरू बन्द गर्न पुग्ने कारण यस चार्टको परिचय गराइनु थियो। जब यो चार्ट मे महिनामा प्रस्तुत गरियो, प्रोटेस्टेन्ट चर्चहरूले मिलरवादीहरू भ्रमित उन्मादीहरू हुन् भनी निष्कर्ष निकाले।

पहिलो निराशा त्यसपछि आउँछ। The Great Controversy, page 393 बाट: “सन् 1842 कै प्रारम्भमा, यस भविष्यवाणीमा दिइएको—दर्शन लेख, र त्यसलाई पट्टिकाहरूमा स्पष्ट गर, ताकि जसले त्यसलाई पढ्छ ऊ दौडिन सकोस्—भन्ने निर्देशनले चार्ल्स फिचलाई दानियेल र प्रकाशको दर्शनहरूलाई चित्रित गर्न एक भविष्यवाणीसम्बन्धी चार्ट तयार गर्ने सुझाव दिएको थियो।” अक्टोबर 22, 1844 को महान् निराशाभन्दा ठीक अघि मृत्यु भएका चार्ल्स फिचलाई प्रभुले यस इतिहासमा प्रयोग गर्नुभयो। उहाँले उक्त चार्ट तयार गर्नुभयो, जुन May 1842 मा प्रकाशित भयो।

यस चार्टको प्रकाशनलाई हबकूकको आज्ञाको परिपूर्तिको रूपमा मानिएको थियो। तथापि, दर्शनको सम्पन्नतामा देखापर्ने विलम्बलाई कसैले ध्यान दिएन। यही अगमवाणीमा एक प्रतीक्षाको समय पनि प्रस्तुत गरिएको छ। निराशापछि यो धर्मशास्त्रीय पद अर्थपूर्ण देखापऱ्यो: “किनकि दर्शन तोकिएको समयकै निम्ति अझै बाँकी छ, तर अन्तमा यसले बोल्नेछ र झूटो ठहरिनेछैन; यो ढिलो भए तापनि यसको प्रतीक्षा गर, किनकि यो निश्चय नै आउनेछ, यो ढिलो हुनेछैन। धर्मीचाहिँ विश्वासद्वारा बाँच्नेछ।” प्रतीक्षाको समय पहिलो निराशा हो, जुन मार्च २२, १८४४ मा आयो। मिलरवादीहरूले समयको बाइबलीय गणना प्रयोग गर्दै १८४३ मा संसारको अन्त्य हुने भविष्यवाणी गरिरहेका थिए। जब त्यसबेलासम्म प्रभु आउनुभएन, तब मार्च २२, १८४४ मा पहिलो निराशा आयो। त्यही नै प्रतीक्षाको समय हो।

यो दश कुँवारीहरूको दृष्टान्तमा, हबकूक २ मा, र दानियल १२ मा उल्लिखित ढिलाइको समय हो। दानियल १२:११ भन्छ, ‘अनि जुन समयदेखि दैनिक बलि हटाइनेछ...’ अग्रदूतहरूले बुझेका थिए कि ५०८ मा, क्लोभिसले भिसिगोथहरूलाई परास्त गर्दा, पगानवाद दबाइएको थियो। जुन समयदेखि पगानवाद हटाइन्छ र पापसत्ता स्थापित गरिन्छ (तीस वर्षपछि ५३८ मा), त्यहाँ १२९० दिन हुनेछन्। अर्को पदले भन्छ, ‘धन्य हो त्यो, जो प्रतीक्षा गर्दछ र एक हजार तीन सय पैंतीस दिनसम्म आइपुग्दछ।’ ५०८ मा १३३५ थप्दा १८४३ हुन्छ। ‘धन्य हो त्यो, जो १८४३ सम्म आइपुग्दछ।’ १३३५ ले ढिलाइको समयलाई चिह्नित गर्दछ, यसो भन्दै, ‘धन्य हो त्यो, जो प्रतीक्षा गर्दछ र १८४३ सम्म आइपुग्दछ।’ यदि तपाईं एलेन ह्वाइटले जस्तै दैनिकको सम्बन्धमा अग्रदूतहरूको बुझाइलाई समर्थन गर्नुहुन्छ भने, यो स्पष्ट छ।

यसलाई अझ स्पष्ट पार्न, यशैया 30:18 यसो भन्छ: 'यसकारण परमप्रभु प्रतीक्षा गर्नुहुनेछ।' यहाँ, प्रभु दश कुँवारीहरूको दृष्टान्तमा वर हुनुहुन्छ, र उहाँ ढिलो गरिरहनुभएको छ। 'र यसकारण वर ढिलो गर्नेछ, ताकि उसले तिमीहरूमाथि अनुग्रह गर्न सकोस्; र यसकारण ऊ उच्च पारिनेछ, ताकि उसले तिमीहरूमाथि दया गर्न सकोस्; किनकि परमप्रभु न्यायका परमेश्वर हुनुहुन्छ। धन्य हुन् ती सबै, जो उहाँको प्रतीक्षा गर्छन्।' यो दानिएल 12:12 सँग मिल्छ: 'धन्य हो त्यो, जो प्रतीक्षा गर्छ र 1335 सम्म पुग्छ।' वर 22 मार्च 1844 मा ढिलो गर्छ। पहिलो निराशासम्म आइपुग्नु र त्यसपछि प्रतीक्षा गर्नु—यससँग एक आशिष् संलग्न छ। जब तिमी यहाँ आइपुग्छौ, तिमीले प्रतीक्षा गर्नुपर्छ। तिमी केको प्रतीक्षा गर्दैछौ? हबक्कूक 2:3 यसो भन्छ: 'किनकि दर्शन अझ तोकिएको समयको निम्ति छ, तर अन्त्यमा त्यसले बोल्नेछ र झूट बोल्नेछैन; यद्यपि त्यो ढिलो भयो भने पनि, त्यसको प्रतीक्षा गर।' 1335 सम्म आइपुग्नुको आशिष् भनेको यस इतिहाससम्म आइपुग्नुको आशिष् हो, जहाँ प्रभुले मध्यरातको पुकार पूरा गर्नुहुनेछ।

मध्यरात्रिको पुकारमा सहभागी हुन सबैलाई अनुमति दिइनेछैन। केही मानिसहरू मिलेराइटहरूसँग यात्रा गरे, तर येशू खीष्टसँगको आफ्नै व्यक्तिगत अनुभव वा परमेश्वरको वचनको व्यक्तिगत अध्ययनका कारण होइन, बरु डरका कारण। मध्यरात्रिको पुकार आउनुअघि, प्रभुले यी भाइहरूलाई आन्दोलनबाट अलग गर्नुहुन्छ। पहिलो निराशा मध्यरात्रिको पुकारका लागि तयारी गराउने प्रक्रियाको एक अंश हो। एलेन ह्वाइटका अनुसार, यदि हामीले यसलाई बुझ्नेौ भने, हामी तलको दुष्ट संसारतर्फ जाने मार्गबाट खस्छौं।

दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको सामर्थ्यप्रदान

Early Writings, page 238 बाट: "दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको अन्त्यतिर, मैले स्वर्गबाट परमेश्वरका जनहरूमाथि चम्किरहेको एउटा महान् ज्योति देखें। यस ज्योतिका किरणहरू सूर्यजत्तिकै उज्ज्वल देखिन्थे, र मैले स्वर्गदूतहरूका स्वरहरू यसो भन्दै पुकारिरहेको सुनें, 'हेर, दुलहा आउँदैछ।' यही नै मध्यरात्रिको पुकार थियो, जसले दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशलाई शक्ति दिनु थियो। अग्रगामीहरूले बुझेका थिए कि पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश 1798 मा आइपुग्यो, तर 1840 मा ओटोमन साम्राज्यको पतनसँगै यो शक्तियुक्त बनाइयो। सबै सन्देशहरू समयको एउटा निश्चित बिन्दुमा आइपुग्छन् र त्यसपछि शक्तियुक्त बनाइन्छन्। दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देश 22 मार्च, 1844 मा आइपुग्छ, जब प्रोटेस्टेन्ट मण्डलीहरूले मिलेराइट सन्देशको विरुद्ध आफ्ना ढोकाहरू बन्द गरे। मध्यरात्रिको पुकारले दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशलाई शक्ति प्रदान गर्छ। तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश 22 अक्टोबर, 1844 मा आइपुग्छ, र प्रकाशितवाक्य 18 को शक्तिशाली स्वर्गदूत त्यससँग एकीकृत हुँदा यो शक्तियुक्त बनाइन्छ। हरेक सन्देश इतिहासमा आइपुग्छ र त्यसपछि शक्तियुक्त बनाइन्छ। यसलाई बुझ्नु महत्त्वपूर्ण छ।

मध्यरात्रिको पुकारले दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशलाई शक्ति दियो। हतोत्साहित सन्तहरूलाई जागृत पार्न र उनीहरूलाई आफ्ना सामु रहेको महान् कार्यका लागि तयार पार्न स्वर्गबाट स्वर्गदूतहरू पठाइए। सबैभन्दा प्रतिभाशाली मानिसहरू यस सन्देशलाई प्राप्त गर्ने पहिलो थिएनन्। विलियम मिलर यस सन्देशलाई प्राप्त गर्ने पहिलो थिएनन्; बरु, उनी यसलाई प्राप्त गर्ने अन्तिम व्यक्ति थिए। यस सन्देशको बुझाइमा उनी सबैभन्दा प्रतिभाशाली थिए, जबकि स्यामुएल स्नो पहिलो थिए। जोहरू पहिले यस कार्यमा अगुवाइ गर्थे, उनीहरू नै यसलाई प्राप्त गर्ने र पुकारलाई अझ प्रबल बनाउन सहयोग गर्ने अन्तिम बने। ऐतिहासिक रूपमा, मध्यरात्रिको पुकारको सन्देशलाई स्वीकार गर्ने अन्तिम व्यक्ति विलियम मिलर थिए।

द ग्रेट कन्ट्रोभर्सी, 376, बाट: मध्यरात्रिको पुकारको सामर्थ्यकरणको समयमा करिब 50,000 जनाले चर्चहरू त्यागे। मिलरको कार्य चर्चहरूको उन्नतिको दिशातर्फ उन्मुख भएकाले सुरुमा त्यसलाई अनुकूलतापूर्वक हेरियो, तर जब सेवकहरू र धार्मिक अगुवाहरूले एड्भेन्ट सिद्धान्तको विरुद्ध निर्णय गरे र यस विषयसम्बन्धी सबै हलचललाई दबाउन चाहना गरे, तब तिनीहरूले मञ्चबाट त्यसको विरोध गरे र आफ्ना सदस्यहरूलाई दोस्रो आगमनसम्बन्धी प्रचार सुन्न जाने वा सामाजिक सभाहरूमा आफ्ना आशाको विषयमा बोल्ने अधिकारसमेत अस्वीकार गरे। आज एड्भेन्टिस्ट चर्चका ती अगुवाहरू, जसले चर्चभित्र र निजी घरहरूमा समेत यस सन्देशको शिक्षा दिन निषेध गर्दछन्, यहाँ मिलरवादी आन्दोलनमा पूर्वचित्रित गरिएका छन्।

विश्वासीहरूले आफूलाई ठूलो परीक्षा र अन्योलमा परेको पाए। उनीहरूले आफ्ना मण्डलीहरूलाई प्रेम गर्थे र तिनबाट अलग हुन अनिच्छुक थिए, तर जब तिनीहरूले परमेश्वरको वचनको साक्षी दबाइएको र भविष्यवाणीहरूको जाँच-पडताल गर्ने आफ्नो अधिकार अस्वीकार गरिएको देखे, तब तिनीहरूले अनुभव गरे कि परमेश्वरप्रतिको निष्ठाले तिनीहरूलाई त्यस्तो अधीनतामा बस्न निषेध गर्दछ। परमेश्वरको वचनको साक्षीलाई बाहिर राख्न खोज्नेहरूलाई ख्रीष्टको मण्डली गठन गर्नेहरूका रूपमा मात्र सकिँदैनथ्यो। यसकारण, तिनीहरूले आफ्नो अधिल्लो सम्बन्धबाट अलग हुनु उचित ठाने। सन् 1844 को गर्मीयाममा, करिब 50,000 जना मण्डलीहरूबाट बाहिरिए।

मिलरको समझाइ र साँचो मध्यरातको पुकार

एल्डर डाम्स्टीगटको पुस्तक, *Foundation of Seventh-day Adventist Message and Mission*, अनुसार, मिलरले दानियेल 8:14 र प्रकाश 14 को पहिलो स्वर्गदूतको घोषणालाई नै मध्यरात्रिको पुकार—‘हेर, दुलहा आउँदैछ’—भनेर विश्वास गर्थे। यस सन्देशले ख्रीष्टको दोस्रो आगमनलाई संकेत गरिरहेको छ भन्ने उनको विश्वास थियो। मिलरले सम्पूर्ण इतिहासलाई नै मध्यरात्रिको पुकार ठाने, तर एलेन ह्वाइटले मध्यरात्रिको पुकार एक निश्चित समयमा पूरा भएको थियो भनी बताउँछिन्। मध्यरात्रिको पुकार सामान्य सन्देश नै हो भन्ने मिलरवादी शिक्षाबाट यसलाई भिन्न देखाउनका लागि, सामुएल स्नोले आफ्नो प्रस्तुतिलाई ‘The True Midnight Cry’ शीर्षक दिए।

सबभन्दा आत्मिकहरूले सन्देश पहिले प्राप्त गरे, र जो पहिले कार्यमा अग्रणी भएका थिए, तिनीहरूले यसलाई सबैभन्दा पछि ग्रहण गरे र पुकारलाई अझ प्रबल बनाउन सहयोग गरे। सन् १८३३ देखि कार्यको अगुवाइ गर्दै आएका विलियम मिलरले, जब अगस्ट १८४४ मा मध्यरातको पुकारको सन्देश आयो, त्यससँग संघर्ष गरे। मण्डलीहरूबाट अलग हुने विषयमा उनी अनिश्चित थिए, र उनले धेरै वर्षदेखि मध्यरातको पुकारको अर्को बुझाइ सिकाउँदै आएका थिए।

विलियम मिलरले लेखे, ‘प्रभुको आगमनको कुनै विशेष दिनबारे म कहिल्यै निश्चित भएको थिइनँ, किनकि म विश्वास गर्थे कि कुनै मानिसले दिन र घडी जान्न सक्दैन। मेरा सबै प्रकाशित व्याख्यानहरूमा, शीर्षक-पृष्ठमै यो देख्न सकिन्छ, सन् 1843 को बारेमा। मेरा सबै मौखिक व्याख्यानहरूमा, मैले आफ्ना श्रोताहरूलाई सधैं यही भन्थे कि यदि मेरो गणनामा कुनै भूल नभएको भए ती अवधिहरू 1843 मा समाप्त हुनेछन्; तर त्यो समयभन्दा अगावै पनि अन्त्य आउन सक्दैन भनेर म भन्न सक्दिनथेँ, र तिनीहरू निरन्तर तयार रहनुपर्छ। 1842 मा, केही भाइहरूले अत्यन्तै दृढतापूर्वक ठीक वर्षकै प्रचार गरे, र मैले “यदि” राखेकोमा मलाई दोष दिए।’ मे 1842 मा, 1843 को चार्ट प्रकाशित भयो, र भाइहरूले मिलरलाई आफ्नो प्रस्तुतिबाट ‘यदि’ हटाउन भने।

मिलरले यसरी निरन्तर भने, ‘सार्वजनिक प्रेसले मैले प्रभुको आगमनका लागि एउटा निश्चित दिन, अप्रिल २३, तोकेको छु भनेर पनि प्रकाशित गरेको थियो। त्यसकारण, त्यस वर्षको डिसेम्बरमा, मेरो गणनामा कुनै त्रुटि देख्न नसकेकाले, मैले मार्च २१, १८४३, र मार्च २१, १८४४, को बीचमा कुनै समयमा प्रभु आउनुहुनेछ भन्ने मेरो विश्वास प्रकाशित गरें।’ मिलरले सातौँ महिनाको दशौँ दिनबारे यसअघि नै निष्कर्ष निकालिसकेका थिए, र स्यामुएल स्नोले यही निष्कर्षलाई मध्यरातको पुकार घोषणा गर्न प्रयोग गर्नुभन्दा धेरै अघि, मिलरले त्यसबारे लेखिसकेका थिए। स्यामुएल स्नोले अक्टोबर २२, १८४४, को पहिचान गर्न प्रयोग गरेको तर्कलाई एकत्रित गर्न प्रभुले प्रयोग गर्नुभएको व्यक्ति मिलर नै थिए।

मिलरले लेखे, ‘सन् 1843 को अवधिभर, प्रेस र केही मञ्चहरूद्वारा म र मसँग सम्बन्धितहरूका विरुद्ध सबैभन्दा उग्र निन्दा गरियो। हाम्रो उद्देश्यहरूमाथि आक्रमण गरियो, हाम्रा सिद्धान्तहरूलाई गलत रूपमा प्रस्तुत गरियो, र हाम्रा चरित्रहरूको निन्दा गरियो।’ समय बित्यो, र 21 मार्च 1844 प्रभुको प्रकट हुनु बिना नै बित्यो। निराशा ठूलो थियो, र धेरैले अबदेखि तिनीहरूसँग हिँड्न छाडे। यस समयभन्दा अघि, 1840 देखि, अनुमानित 200,000 मिलराइटहरू थिए, तर यस बिन्दुसम्म आइपुग्दा, केवल 50,000 मात्र बाँकी रहे।

मिलरले यसरी निरन्तरता दिए, 'यसअघि, 1843 को शरद् ऋतुमा, मेरा केही भाइहरूले मण्डलीहरूलाई बाबेल भन्न र तिनबाट बाहिर निस्कनु एडभेन्टिस्टहरूको कर्तव्य हो भनी आग्रह गर्न थाले। यसबाट म अत्यन्त दुःखी भएँ। यसको प्रभाव अत्यन्त खराब थियो मात्र होइन, तर मैले यसलाई परमेश्वरको वचनको विकृति, पवित्रशास्त्रको बलपूर्वक तोडमरोडको रूपमा पनि मानेँ।' मिलर दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशसँग संघर्षरत रहे, जसले गर्दा साँचो मध्यरात्रिको पुकारको सन्देश स्वीकार गर्न उनलाई अझ कठिन भयो। यो अभ्यास फैलियो, र मण्डलीहरू उनीहरूको विरुद्ध बन्द गरिए, जसले वैरभाव उत्पन्न गर्‍यो र अधिकांश एडभेन्टिस्टहरूलाई आ-आफ्ना मण्डलीहरूबाट अलग गर्‍यो।

आफ्नो प्रकाशित समय बितिसकेपछि, मिलरले ठ्याक्कै अवधिसम्बन्धी आफ्नो निराशालाई स्वीकार गरे, तर आफ्नो विश्वास कायम राखे। उनले 1844 को गर्मीयामभरि पश्चिमतिर आफ्नो परिश्रम जारी राखे, सातौँ महिनाको आन्दोलन नआएसम्म। मोशाको व्यवस्थाका पालनहरू त्यस महिनातर्फ सङ्केत गर्छन् भन्ने विषयमा अठार महिना पहिले लेखिएको एउटा पत्रबाहेक, यस आन्दोलनमा उनको कुनै सहभागिता थिएन। ती विषयहरूको यस्तो प्रकारले प्रयोग गरिनेछ वा त्यस्ता प्रमाणमाथिको विश्वासलाई मुक्तिको परीक्षा बनाइनेछ भनी उनले अपेक्षा गरेका थिएनन्। 1844 को अक्टोबर 22 भन्दा दुई वा तीन हप्ता अघिसम्म उनको यस आन्दोलनसँग कुनै सहभाजनता थिएन। 1844 को अक्टोबर 6 मा हाइम्सलाई लेखिएको एउटा पत्रमा मिलरले लेखे, 'म सातौँ महिनामा यस्तो महिमा देख्छु, जुन मैले पहिले कहिल्यै देखेको थिइनँ... अब, प्रभुको नाउँ धन्य होस्, म धर्मशास्त्रहरूमा यस्तो सुन्दरता, यस्तो सामञ्जस्य, यस्तो एकरूपता देख्छु, जसको निम्ति मैले लामो समयदेखि प्रार्थना गरेको थिएँ, तर आजसम्म देखेको थिइनँ। हे मेरो प्राण, प्रभुलाई धन्यवाद दे। भाइ स्नो, भाइ स्टोर्स, र अरूहरू, मेरा आँखाहरू खोलेदिनुभएकोमा तिनीहरूको साधनताका लागि धन्य होऊन्। म प्रायः घर पुगिसकेको छु। महिमा, महिमा, महिमा, महिमा।'

पछि मिलरले "मध्यरातको पुकार" सम्बन्धी आफ्नो धारणा पुनर्विचार गरे र त्यसलाई उन्मादवाद भने। डाम्स्टीगटले उल्लेख गर्छन् कि स्नोले "मध्यरातको पुकार" सन्देशको आफ्नो आधारभूत रूपरेखा मिलरको पूर्ववर्ती कृतिबाट प्राप्त गरेका थिए।

मार्च 1844 मा प्रकाशित स्नोका गणनाहरूले 1844 अगस्त 12-17 को एक्सेटर शिविर-सभासम्म खासै ध्यान आकर्षित गरेनन्। त्यहाँ, ख्रीष्टको पुनरागमनका लागि उनले तोकिएको ठ्याक्कै मितिले धेरै मिलेराइटहरूलाई उद्घेलित गर्‍यो र उनीहरूको मिसनरी प्रयासलाई चरम शिखरसम्म पुर्‍यायो। तिनीहरूको यस प्रतिक्रियालाई सातौँ महिना आन्दोलन भनेर चिनिन थालियो। यद्यपि मिलेराइट नेताहरू आरम्भमा सन्देशशील थिए, अपेक्षित घटनाभन्दा केही हप्ता अघि उनीहरू यस आन्दोलनमा सामेल भए र स्नोका दृष्टिकोणहरू मुद्रित तथा समर्थित हुन दिए।

मध्यरात्रिको पुकार र त्यसपछिको परिणामहरू

एलेन ह्वाइटको पहिलो दर्शनले परमेश्वरका जनहरूलाई स्वर्गतर्फ जाने बाटोमा देखाउँछ, जसको पछाडि "मिडनाइट क्राइ" भनिने एउटा ज्योति थियो। शमूएल स्नोले प्रस्तुत गरेको सन्देश बुझ्नु आवश्यक छ। मे १८४२ मा, ३०० प्रचारकहरूका लागि ३०० वटा चार्टहरू छापिएका थिए। मार्च २२, १८४४ सम्म, पहिलो निराशापछि, उक्त चार्टलाई पन्छाइयो, र धेरैले आन्दोलन छोडे। जो बाँकी रहे, तिनीहरूले पर्खनु पर्ने थियो। एक्सेटरको शिविर-सभामा, स्नोले प्रभु २२ अक्टोबर, १८४४ मा, अर्थात् प्रायश्चित्तको दिनमा, आउनुहुनेछ भनी देखाए। यसले तिनीहरूलाई त्यो सन्देश घोषणा गर्न प्रेरित गर्‍यो।

जोसेफ बेट्सले स्मरण गरे कि एक्सेटर क्याम्प-सभापछि, जब उनी रेलका डिब्बाहरू हुँदै हिँडिरहेका थिए, उनले आवाजहरू यसो दोहोर्याउँदै गरेको सुने, "हेर, दुलहा आउँदैछ!" यो आन्दोलन दुई महिनाभित्र संयुक्त राज्यभरि फैलियो र २२ अक्टोबर, १८४४ मा महान् निराशासम्म पुर्‍यायो।

डाम्स्टीगटले हाइम्स र मिलर संलग्न 1844 डिसेम्बर 28-29 मा सम्पन्न लो ह्याम्प्टन एडभेन्टिस्ट सम्मेलनबारे टिप्पणी गर्छन्। हाइम्सले सन्तहरूलाई सान्त्वना दिन, ख्रीष्टियन जगतलाई जागृत पार्न, र पापीहरूलाई मुक्तिको घोषणा गर्न आग्रह गरे। केही सातापछि, एडभेन्ट प्रेस पुनः सुरु भयो, र हाइम्सले मुक्तिको ढोका खुला रहेको घोषणा गरे। मिलरले

क्रमशः बन्द ढोकाको चरम अवधारणालाई त्यागे र मिडनाइट क्राइसम्बन्धी आफ्नो मौलिक दृष्टिकोणमा फर्के। त्यही महिनामा, एलेन ह्वाइटले आफ्नो पहिलो दर्शन प्राप्त गरिन्, जसले मिडनाइट क्राइलाई अस्वीकार गर्नेहरू मार्गबाट खस्नेछन् भनी देखायो। त्यो दर्शन विलियम मिलरका लागि पनि अरू कसैका लागि जत्तिकै थियो।

विलियम मिलरको अन्तिम परीक्षा र विरासत

Early Writings, पृष्ठ 257 बाट: “त्यसपछि मेरो ध्यान विलियम मिलरतर्फ खिचियो। उनी अत्यन्त अन्योलग्रस्त देखिन्थे, र आफ्ना जनहरूका निम्ति चिन्ता र क्लेशले झुकेका थिए। सन् 1844 मा एकताबद्ध र प्रेमपूर्ण रहेको समूह आफ्नो प्रेम गुमाउँदै थियो, एक-अर्काको विरोध गर्दै थियो, र चिसो, पतित अवस्थामा खस्दै थियो। जब उनले यो देखे, शोकले उनको शक्ति क्षीण पार्‍यो। मैले प्रमुख पुरुषहरूलाई उनलाई नियालिरहेको देखें, विशेषतः जोशुआ हाइम्सलाई, र यस भयमा कि कतै उनले तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश ग्रहण नगरून्।” यस सन्दर्भमा तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश भनेको सब्बाथ हो। जब मिलर स्वर्गतर्फबाट आएको ज्योतिरूप झुक्थे, तब यी मानिसहरूले उनको मन त्यसबाट टाढा लैजान योजनाहरू बनाउँथे। मानवीय प्रभावले उनलाई अन्धकारमा राख्यो र सत्यको विरोध गर्नेहरूका बीचमा उनको प्रभाव कायम राख्यो। अन्ततः मिलरले स्वर्गतर्फबाट आएको ज्योतिको विरुद्ध—सब्बाथको विरुद्ध—आफ्नो स्वर उठाए। उनले त्यो सन्देश ग्रहण गर्न सकेनन् जसले उनको निराशाको व्याख्या गर्नेथियो र बितेका कुराहरूमा ज्योति र महिमा प्रक्षेपित गर्नेथियो। उनले ईश्वरीय बुद्धिको सट्टा मानवीय बुद्धिमाथि भर परे। श्रम र वृद्धावस्थाले थकित र टुटिसकेका हुनाले, उनलाई सत्यबाट रोक्नेहरूजति उनी उत्तरदायी थिएनन्। पाप तिनीहरूमाथि रहन्छ। यदि मिलरले तेस्रो स्वर्गदूतको ज्योति देख्न सकेका भए, धेरै कुराहरू स्पष्ट पारिनेथिए। तर उनका भाइहरूले उनको निम्ति यति गहिरो प्रेमको दाबी गर्थे कि उनले आफू तिनीहरूबाट कहिल्यै अलग हुन नसक्ने ठाने। परमेश्वरले उनलाई मृत्युको शक्तिअन्तर्गत पर्न दिनुभयो र उनलाई सत्यबाट तानेर हटाउनेहरूबाट चिहानमा लुकाइदिनुभयो। प्रतिज्ञा गरिएको देशमा प्रवेश गर्नु अघि मोशाले भूल गरे; त्यसरी नै, मिलरले पनि भूल गरे, जब उनी छिट्टै स्वर्गीय कानानमा प्रवेश गर्न लागेका थिए। अरूहरूले उनलाई यसो गर्न डोर्‍याए; यसको हिसाब अरूहरूले नै दिनुपर्छ। तर स्वर्गदूतहरूले परमेश्वरका यस सेवकको बहुमूल्य धूलोलाई निगरानी गरिरहेका छन्, र अन्तिम तुरहीको ध्वनिमा उनी प्रकट हुनेछन्।”

निष्कर्ष: आजका लागि पाठहरू

निष्कर्षमा, विलियम मिलरले संसारको अन्त्यकालका सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्टहरूलाई प्रतिरूपित गर्छन्। एलेन ह्वाइटको पहिलो दर्शन उनको आफ्नै समयको भन्दा हाम्रो दिनका लागि बढी हो। संसारको अन्त्यमा, सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्टहरूले मिडनाइट क्राइको ज्योति अस्वीकार गर्नेछन्। मिडनाइट क्राइको ज्योति यस इतिहासलाई बुझ्नेको खण्डमा मात्र बुझ्न सकिन्छ। पहिलो निराशाले मिलेराइट आन्दोलनलाई गलत कारणले त्यहाँ रहेकाहरूबाट शुद्ध गऱ्यो र मानिसहरूलाई त्यस परीक्षात्मक अनुभवका लागि तयार पार्‍यो, जसले तिनीहरूलाई परमपवित्र स्थानभित्र लैजाने थियो। जो पहिलो निराशासम्म आइपुग्छन्, तिनीहरू केवल त्यस अवस्थामा धन्य हुन्छन् यदि तिनीहरू अक्टोबर २२, १८४४ सम्म पर्ख्दछन्। यो समय परमेश्वरद्वारा यस्तो जनसमूह उत्पन्न गर्न नियोजित गरिएको हो, जसलाई उहाँले परमपवित्र स्थानभित्र भेला गर्नुहुनेछ। मिडनाइट क्राइलाई अस्वीकार गर्नु र मार्गबाट खस्नु भनेको यो सम्पूर्ण इतिहासलाई अस्वीकार गर्नु हो।

विलियम मिलरले तीनवटा गल्ती गरे, र हामी सधैं तीनवटा परीक्षाद्वारा जाँचिन्छौं। उनको पहिलो गल्ती डिसेम्बर १८४४ मा मध्यरात्रिको पुकारलाई अस्वीकार गर्नु थियो। उनको दोस्रो गल्ती मानिसहरूको कुरा परमेश्वरको सट्टा सुन्नु थियो, जसले उनलाई उनको तेस्रो गल्ती—विश्रामदिनलाई अस्वीकार गर्नु—तर्फ डोर्‍यायो। संसारको अन्त्यमा, सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्टहरूले मध्यरात्रिको पुकारको इतिहास र पुराना मार्गहरूमा फर्कनुपर्ने आह्वानलाई अस्वीकार गर्नेछन्, किनकि उनीहरू आफ्ना अगुवाहरूको कुरा सुन्छन्। यसो गर्दै, तिनीहरूले आफैलाई पशुको छापका लागि तयार पार्छन्, मिलरको तीन-चरणीय परीक्षाको प्रक्रियालाई दोहोर्‍याउँदै, जुन उनीहरूले मध्यरात्रिको पुकारको सन्देश र इतिहाससँग कसरी सम्बन्ध राख्छन् भन्ने कुराबाट सुरु हुन्छ।

पहिलो निराशादेखि दोस्रो निराशासम्मको इतिहाससँग सम्बन्धित भविष्यवाणी केवल दुईवटा मात्र छन्: 2300 दिन ("यद्यपि दर्शनले ढिलाइ गरे पनि, त्यसको प्रतीक्षा गर") र 2520। 2520 लाई अस्वीकार गर्नु भनेको मध्यरात्रिको पुकारलाई अस्वीकार गर्नु हो। मध्यरात्रिको पुकारलाई अस्वीकार गर्नु भनेको तलको दुष्ट संसारतर्फ जाने बाटोबाट खस्नु हो।

हामी यस विषयलाई अर्को प्रस्तुतिमा अझ विस्तारपूर्वक सम्बोधन गर्नेछौं।